

„защо не съмъ муха, или птичка, жужнала бихъ и хвърчала между гъстолиственитѣ клоне, но човекъ съмъ и живѣя днесъ въ тѣзи пусти и омразни къррища. Ако и Лѣсковецъ да е на едно прѣлѣстно мѣсто и неговото землище разлето, напѣстрено и осѣнено съ дѣбравички и весели долинки, съ сладки и бистри извори, но на мене се виждаше грозно и умразно. Когато додѣше икиндийно врѣме, сърдцето ми се поразхладѣваше, развеселяваше и очитѣ ми гледаха постоянно къмъ Петропавловската хълма. Когато вземеше да се показва сѣнка отъ хълмата и да плъзи къмъ моята поляна, колкото повече растѣше и плъзѣше къмъ мене, толкова повече сърдцето ми се изпълваше съ радостъ, толкова повече веселостъ кацваше въ него. Не далечъ отъ моята поляна имаше единъ вековенъ брѣстъ, на който толкова му помогнала почвата, щото десетина кола дърва имаше само отъ една му клонъ; той бѣше селище на милиони птички. Подобно на тази отъ Петропавловската хълма сѣнката и на този брѣстъ се обрѣщаше къмъ полянката ми и колкоао повече се приближаваше, толкова по радостно ми ставаше на сърдцето и, щомъ стигваше полянката ми, азъ вече прибирахъ воловетѣ и полека-лека ги карахъ къмъ село, подпиранъ на кривачката си подскачахъ и желяехъ, и къмъ здрачъ да стигна въ Лѣсковецъ, макаръ и да знаехъ че нѣма да ме посрещне майка съ искрена любовъ, зла мащеха, която ще ми намери нѣкаква вина и бие.

Всѣ така прѣкарвахъ това лѣто—първо отъ пастирския ми животъ, всѣ така съ мъка на сърдцето и всѣ на тая поляна. Припомняхъ си веселия и безгриженъ животъ при баща си, често си поплакахъ и за да се утѣша мъчехъ се да свиря съ уста. Ахъ, колко утѣшително щѣше да ми е, да бѣхъ ималъ поне една свирка! Много пѣти се молихъ на мащеха си да ми кути една свирка, дори и съ плачъ, но тя ме задоволяваше съ нѣколко юмруци въ гърба. На втората година привикнахъ на дивия кърръ, взехъ да се сбирамъ съ други воловарчета, които всѣ пакъ ми бѣха грозни и необични, всѣ пакъ ме бѣше страхъ отъ тѣхъ. Между това азъ се бѣхъ обикналъ съ нѣкои отъ наше село, спитни на пастирската служба и опознати съ къррищата, а особено съ единъ свой махаленитѣ Колю Брусевъ. Той дружеше и съ единъ ратай на неговъ роднина, другоселчанинъ. Единъ день този ратай искаше да отлъча отъ тѣхъ да не пасатъ наедно воловетѣ и, като нѣ щѣхъ, впусна се съ кривачката си да ме бие, азъ съ отчаеностъ и бодростъ почнахъ да се отбранявамъ и, когато погледнахъ, той обърна гърбъ на бѣгъ. Отъ този бой азъ взехъ